

SARAH
MORGAN

VUURWERK
IN DE
SNEEUW

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *Maybe This Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1374 9
ISBN 978 94 027 6533 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2023

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Tyler O'Neil stampte de sneeuw van zijn laarzen, duwde de deur van zijn huis open en struikelde over een paar laarzen en een jack die in de gang lagen te slingeren.

Terwijl hij zijn hand tegen de muur sloeg om zijn evenwicht te bewaren, vloekte hij. 'Jess?' Er kwam geen reactie van zijn dochter, maar Ash en Luna, zijn twee husky's, kwamen de woonkamer uit gerend. Met nog een gesmoorde vloek wachtte hij gelaten af terwijl de honden op hem af stoven. 'Jéss? Je hebt de deur naar de woonkamer weer eens open laten staan. De honden mogen daar niet komen. Kom meteen naar beneden en ruim je jas en laarzen op! Nee, niet springen... Ik wáárschuw je...' Hij zette zich schrap toen Ash tegen hem op sprong. 'Waarom luistert niemand hier naar me?'

Luna, de rustigste van de twee honden, zette haar poten tegen zijn borst en probeerde hem in het gezicht te likken.

'Fijn om te weten dat mijn wil wet is,' zei hij, maar hij kroelde haar zachtjes achter haar oren en begroef zijn vingers in haar dikke vacht. Toen kwam Jess uit de keuken, een stuk toast in haar ene hand en haar telefoon in de andere, met haar hoofd meeknikkend op de maat van de muziek. Bij het zien van haar vader trok ze haar oortjes uit. Ze droeg een van zijn truien, en de gouden medaille die hij had gewonnen bij de afdaling hing om haar nek.

'Hoi, pap. Fijne dag gehad?'

'Ik heb het overleefd, tot ik mijn eigen huis binnenkwam. Ik ben van hellingen af geskied die veiliger waren dan onze gang.' Haar boos aankijkend duwde hij de dolblij honden aan de kant, en hij schoof met zijn voet de snowboots weg. 'Berg die even op. En laat je laarzen in het vervolg op de veranda staan, die moet je niet in huis dragen.'

Nog steeds kauwend keek Jess naar zijn voeten. 'Jij hebt anders wel je laarzen nog aan.'

Niet voor het eerst bedacht Tyler hoe moeilijk het was om ouder te zijn. 'Nieuwe regel. Ik zal de mijne ook buiten laten staan, dan lopen we geen sneeuw het huis in. En hang je jas aan de kapstok in plaats van hem gewoon te laten vallen waar hij valt.'

'Jij laat de jouwe ook vallen.'

Alle machtig. 'Ik hang hem op. Kijk maar.' Hij trok zijn jas uit en hing hem demonstratief aan de kapstok. 'En zet die muziek wat zachter, dan kun je me verstaan wanneer ik tegen je sta te schreeuwen.'

Jess grijnsde onbeschaamd naar hem. 'Ik zet hem juist harder zodat ik je niet tegen me hoor schreeuwen. Oma heeft me net gesms't, maar alles stond in hoofdletters. Kun je haar niet eens leren hoe ze haar telefoon moet gebruiken?'

'Hallo, jij bent de tiener hier. Leer jij het haar maar.'

'Vorige week sms'te ze me ook steeds in hoofdletters, en de week daarvoor belde ze de hele tijd per ongeluk oom Jackson.'

Tyler, die stilletjes moest lachen bij de gedachte dat zijn drukbezette broer overdag gek gebeld werd door hun moeder, grijnsde terug. 'Daar zal hij wel blij mee geweest zijn. Maar wat wilde ze?'

'Ze nodigde me uit om te komen als jij bij de teamvergadering in het Outdoor Center zit. Ik ga haar helpen met koken,' zei ze, waarna ze nog een hapje toast nam. 'Vanavond is het familieavond. Iedereen komt, zelfs oom Sean. Was je het vergeten?'

'Teamvergadering én Fright Night?' zei hij kreunend. 'Wiens idee was dat?'

'Oma's idee. Ze maakt zich zorgen over me omdat ik bij jou woon, en het enige wat nooit op is in onze koelkast, is bier. En jij mag het geen Fright Night noemen. Mag ik mee naar de teamvergadering?'

'Je zou het vreselijk vinden.'

'Nietes! Ik vind het heerlijk dat ik deel uitmaak van een familie-

bedrijf. Wat vergaderingen voor jou zijn, is school voor mij. De hele tijd binnen zitten, is tijdverspilling wanneer buiten overal sneeuw ligt. Maar jij mag tenminste nog de hele dag skiën, ik moet op een harde stoel zitten en proberen wiskunde te snappen. Arme ik.' Ze at het laatste stukje toast op, en Tyler fronste toen er kruimels op de grond vielen.

Ash stortte zich er vol enthousiasme op.

'De enige reden waarom de koelkast leeg is, ben jij. Je doet niks dan eten. Als ik had geweten dat je zoveel zou eten, had ik je hier nooit laten wonen. Je kost me een vermogen.'

Het feit dat ze om zijn grapje moest lachen zei hem hoever ze waren gekomen in het jaar dat ze nu samenwoonden.

'Oma zegt dat als ik niet bij jou zou wonen, je om zou komen in je eigen rommel.'

'Jij bent anders degene die loopt te kruimelen. Gebruik toch eens een bord.'

'Maar jij gebruikt ook nooit een bord. En je loopt ook altijd te kruimelen.'

'Nou, je hoeft niet alles te doen wat ik doe.'

'Jij bent hier de volwassene, ik volg gewoon jouw voorbeeld.'

Bij die gedachte brak het angstzweet hem uit. 'Niet doen. Je moet het tegenovergestelde doen van alles wat ik ooit gedaan heb.' Zwijgend keek hij toe toen Jess zich bukte om Luna te knuffelen. De medaille om haar nek zwaaide naar voren en tikte bijna tegen Luna's neus. 'Waarom heb je dat ding om?'

'Die medaille motiveert me. En ik vind dat je wel het goede voorbeeld geeft, je bent de coolste vader van de wereld. En het is leuk om bij jou te wonen. Vooral wanneer je probeert je te gedragen.'

'Probeert -' Met moeite maakte hij zijn blik los van de medaille, die hem zo pijnlijk herinnerde aan zijn oude leven. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Dat ik het leuk vind hier te wonen. Jij maakt je niet zo druk over dingen als de meeste volwassenen.'

‘Waarschijnlijk zou ik dat wel moeten doen.’ Hij wreef over zijn nek. ‘Ik heb veel meer respect voor je oma gekregen. Hoe heeft mam het klaargespeeld drie jongens groot te brengen zonder ons te wurgen?’

‘Oma zou nooit iemand wurgen. Ze is geduldig en lief.’

‘Ja, hoor. Jammer genoeg voor jou ben ik dat niet, en ik ben nu degene die jou opvoedt.’ Dat feit maakte hem nog steeds banger dan alles wat hij ooit tijdens zijn skiwedstrijden had meegemaakt. Als hij dit verknalde, zouden de gevolgen erger zijn dan een geblesseerd been en een carrière die in duigen lag. ‘Nou, heb je je schoolopdracht al af?’

‘Nee. Ik ben er wel aan begonnen, maar ik werd afgeleid toen ik naar de video van je afdaling in Beaver Creek ging kijken. Kom, dan we bekijken hem samen nog eens.’

Hij stak zichzelf nog liever een oog uit met een skistok. ‘Straks misschien. Trouwens, ik ben door je leraar gebeld.’ Nonchalant veranderde hij van onderwerp. ‘Je hebt maandag je opdracht niet ingeleverd.’

‘Luna heeft hem opgegeten.’

‘Ja, vast. Je mag per trimester een keer een opdracht te laat inleveren, en het is al twee keer gebeurd.’

‘Was jij vroeger nooit te laat met inleveren?’

Altijd.

Zich afvragend waarom iemand besloot meer dan een kind te krijgen, aangezien het ouderschap zo verschrikkelijk zwaar was, gooide hij het over een andere boeg. ‘Als je vijf keer een opdracht te laat inlevert, ga je naar de huiswerkklas. Dan heb je dus minder tijd om te skiën.’

Meteen verdween haar glimlach. ‘Oké, ik zorg dat ik hem afkrijg.’

‘Heel verstandig. En maak in het vervolg voor je tv gaat kijken eerst je huiswerk.’

‘Ik zat geen tv te kijken, ik keek naar jou. Ik wil je techniek be-

grijpen. Jij was de beste. Deze winter ga ik elk vrij moment skiën.’ Haar handen sloten zich om de medaille, waardoor haar woorden als een belofte klonken. ‘Ga jij morgen ook naar de wedstrijdtraining? Je zei dat je zou proberen te komen.’

Van zijn stuk gebracht door die onverholen adoratie keek hij zijn dochter in de ogen, en hij herkende daarin het fanatisme.

Hij dacht aan alle klussen die bij Snow Crystal op hem lagen te wachten. Klussen die hij op moest knappen. Toen dacht hij aan de jaren die hij met zijn dochter had gemist. ‘Goed, ik kom.’ Op zijn gemak liep hij door zijn onlangs gerenoveerde keuken, en hij vloekte gesmoord toen de kou door zijn sokken heen drong. ‘Jess, je hebt sneeuw door het hele huis gelopen. Het is net of je door een rivier waadt.’

‘Dat was Luna, ze heeft in een hoop sneeuw liggen rollen en daarna heeft ze zich uitgeschud.’

‘De volgende keer moet ze zich maar buiten ons huis uitschudden.’

‘Ik wilde niet dat ze het koud kreeg,’ zei ze, terwijl ze haar haar achter haar oor streek. Toen keek ze hem aan. ‘Je zei óns huis.’

‘Het is een hónd, Jess! Ze heeft een dikke vacht, ze krijgt het niet koud. En natuurlijk zei ik óns huis. Wat moet ik anders zeggen? We wonen hier toch allebei, en op dit moment besef ik dat maar al te goed!’ Hij stapte over een ander plasje water heen. ‘De afgelopen paar jaar ben ik druk bezig geweest dit huis op te knappen, en ik heb nog steeds het gevoel of ik binnen mijn laarzen aan moet houden.’

‘Ik ben dol op Ash en Luna, ze horen bij de familie. In Chicago heb ik nooit een hond gehad. Mam had een hekel aan rommel. We hadden ook nooit een echte kerstboom. Daar had ze een hekel aan omdat ze de naalden op moest ruimen.’

Meteen waren zijn spanning en irritatie weg. Het noemen van Jess’ moeder gaf hem het gevoel of iemand een sneeuwbal in zijn nek had gelegd. Ineens waren niet alleen zijn voeten meer koud.

Hij klemde zijn kaken op elkaar om het commentaar dat op zijn lippen brandde binnen te houden. Eigenlijk had Janet Carpenter aan zowat alles een hekel gehad. Aan Vermont, aan het feit dat ze zo ver van een stad woonde, aan skiën. En ze had vooral een hekel aan hem gehad. Binnen de familie was echter afgesproken dat ze nooit iets slechts over Janet zouden zeggen waar Jess bij was, en hij zou zich aan die afspraak houden, ook al kon hij zijn commentaar bijna niet voor zich houden. ‘Dit jaar hebben we wel een echte kerstboom. We gaan samen het bos in en kiezen er eentje uit.’ Toen hij besepte dat hij misschien een beetje te veel zijn best deed, vermande hij zich. ‘En ik ben blij dat je dol bent op de honden, maar dat verandert niets aan het feit dat je verdomme de deur van de woonkamer dicht moet houden wanneer ze binnen zijn. Het is hier geen bouwput meer. De nieuwe regel is dat de honden niet meer op de bank of op het bed mogen.’

‘Volgens mij vond Luna de oude regels fijner,’ zei Jess met ondeugend twinkelende ogen. ‘En je mag geen verdomme zeggen. Omi vindt het vreselijk als je vloekt.’

Hij zweeg wijselijk. ‘Nou, omi is hier niet.’ Zijn grootouders woonden nog steeds op het resort, in de verbouwde suikerschuur die ooit het middelpunt van de ahornproductie in Snow Crystal was. ‘En als je het tegen haar zegt, gooi ik je op je kont de sneeuw in, dan ben je nog natter dan Luna. Nou, vooruit, ga je opdracht afmaken, anders krijg ik de prijs voor de slechtste ouder, en ik ben niet van plan om die prijs op een podium in ontvangst te nemen.’

Jess straalde. ‘Als ik beloof mijn opdracht in te leveren en tegen niemand zal zeggen dat je vloekt, kunnen we dan straks samen in je studeerkamer skiën gaan kijken?’

‘Vraag dat maar aan Brenna, ze is een heel goede lerares.’ Hij wilde een biertje pakken, maar toen schoot hem te binnen dat hij een voorbeeldfunctie had, dus in plaats daarvan schonk hij een glas melk in. Sinds Jess bij hem woonde, had hij zichzelf aangeleerd niet

meer rechtstreeks uit het pak te drinken. ‘Zij kan je vertellen wat iedereen verkeerd doet.’

‘Ja, ze heeft al beloofd me te helpen nu ik in het skiteam van school zit. Heb je haar in de fitnessruimte gezien? Ze heeft fantastische buikspieren.’

‘Ja, ik heb haar gezien.’ En hij mocht van zichzelf niet aan haar buikspieren denken. Of aan andere lichaamsdelen van haar. Ze was zijn beste vriendin en dat moest zo blijven.

Om zijn gedachten van Brenna’s buikspieren af te leiden stak hij zijn hoofd weer in de koelkast. ‘De koelkast is leeg.’

‘Kayla geeft me straks een lift naar het dorp, dan doe ik wel even boodschappen.’ Haar telefoon piepte, en ze haalde hem uit haar zak. ‘O...’

Terwijl hij de koelkastdeur met zijn schouder dichtdeed, zag hij de uitdrukking op haar gezicht. ‘Wat is er?’

‘Kayla sms’t me net dat ze moet overwerken.’

‘Klinkt vervelend. Geeft niks, ik ga morgen wel boodschappen doen.’

Jess staarde naar haar telefoon. ‘Nee, ik moet nu gaan.’

‘Waarom? We hebben allebei een hekel aan boodschappen doen. Het kan wel wachten.’

‘Nee, dit kan niet wachten.’ Hoewel ze haar hoofd gebogen had, zag hij dat de vlammen haar uitsloegen.

‘Heeft dit met de kerst te maken? We hebben nog tijd zat. Meestal koop ik mijn cadeautjes om drie uur ’s middags op de dag ervoor.’

‘Het heeft niks met kerst te maken! Pap, ik moet –’ Met een vuurrood hoofd brak ze haar zin af. ‘Ik heb een paar dingen nodig, dat is alles.’

‘Wat kun je nou zo dringend nodig hebben dat het niet tot morgen kan wachten?’

‘Meisjesdingen, nou goed? Ik heb meisjesdingen nodig!’ snauwde ze, waarna ze zich omdraaide en op hoge poten de keuken uit liep.

Verbluft keek hij haar na. Waar kwam deze explosie nou weer vandaan? Meisjesdingen? Het duurde even, maar toen deed hij zijn ogen dicht en vloekte gesmoord. Méisjesdingen.

Het kwartje viel, en een golf van pure paniek overspoelde hem. Niets had hem ooit voorbereid op het opvoeden van een puber. Vooral geen meisje. Wanneer was dit begonnen?

Even keek hij naar de deur, want hij wist dat hij iets moest zeggen, maar hij had geen idee hoe hij het onderwerp waar ze zich allebei te pletter voor schaamden, zo kies mogelijk aan kon snijden. Zou hij doen of zijn neus bloedde? Tegen haar zeggen dat ze maar op internet moest kijken?

Hij streek met zijn hand over zijn gezicht en vloekte weer zachtjes. Nee, hij kon dit niet negeren of zoiets belangrijks aan een zoekmachine overlaten. Tenslotte kon ze het niet aan haar moeder vragen. Hij was de enige ouder die ze had. Op dit moment dacht ze waarschijnlijk dat dat knap waardeloos was.

‘Jess!’ riep hij haar achterna, en toen er geen reactie kwam, beende hij de keuken uit. Hij vond haar in de gang, waar ze haar laarzen stond aan te trekken. ‘Stap in de auto, ik breng je wel naar de winkel.’

‘Laat maar,’ klonk het dof, want haar haar viel over haar gezicht. ‘Ik loop wel naar het huis van oma en vraag of zij me wil brengen.’

‘Oma vindt het vreselijk om met sneeuw en in het donker te rijden. Nee, ik breng je wel.’ Zijn stem klonk barser dan de bedoeling was, en hij stak zijn hand uit om even haar schouder aan te raken. Toen trok hij hem echter weer terug. Wel of geen knuffel? Hij had geen idee. ‘Ik ging toch al naar de winkel.’

‘Je zou morgen gaan, niet vandaag.’

‘Nou, nu ga ik vandaag,’ zei hij, terwijl hij zijn jas pakte. ‘Kom op, dan kopen we ook die chocolade waar je zo dol op bent.’

Nog steeds zijn blik vermijdend frunnikte ze aan haar laarzen, en hij zuchtte. Voor de honderdste keer wilde hij dat er een gebruiksaanwijzing bij pubermeisjes zat. ‘Jess, het geeft niks.’

‘Het geeft wel,’ zei ze met verstikte stem. ‘Het is megaongemakkelijk! Je denkt vast dat dit je grootste nachtmerrie is.’

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei hij, terwijl hij de deurknop vastgreep. ‘Ik denk dat ik er een zootje van maak. Ik zeg de verkeerde dingen en geef je een ongemakkelijk gevoel, en dat is niet mijn bedoeling.’

Van achter haar haar keek ze hem aan. ‘Je wilde dat ik hier nooit was komen wonen.’

Jemig, dit hadden ze toch achter zich gelaten? Die onzekerheid. De sluipende, zelfvertrouwen ondermijnende twijfel die haar geluk altijd in de weg had gestaan. ‘Nee, dat wil ik niet.’

‘Mam zei dat ze wilde dat ik nooit geboren was.’

Met een ruk trok hij de rits van zijn jack omhoog, wat hem bijna een vinger kostte. ‘Dat meende ze niet.’ Hij trok de deur open, dankbaar dat de ijskoude lucht zijn woede iets bekoelde.

‘Jawel, dat meende ze wel,’ mompelde ze. ‘Ze zei tegen me dat ik het ergste ben wat haar ooit is overkomen.’

‘Nou, dat heb ik nooit gedacht. Nog nooit. Zelfs niet wanneer mijn sokken kletsnat worden omdat je met de honden sneeuw in het huis hebt gehaald.’

‘Je hebt hier niet om gevraagd.’ Haar stem haperde, en de onzekerheid in haar ogen maakte dat hij het liefst iets kort en klein geslagen had.

‘Toch wel een beetje. Ik heb je moeder gevraagd met me te trouwen.’

‘Weet ik. En ze zei nee omdat ze dacht dat je een waardeloze vader zou zijn, dat hoorde ik haar tegen mijn stiefvader zeggen. Ze zei dat je onverantwoordelijk was.’

Een golf van emotie joeg door hem heen. ‘Tja, dat is misschien wel waar, maar dat verandert niets aan het feit dat ik jou wilde hebben, Jess, vanaf het eerste moment. En toen je moeder niet met me wilde trouwen, heb ik op andere manieren geprobeerd om je hier bij ons te laten komen wonen. Waarom hebben we het hier in vredesnaam nu over?’

‘Omdat het waar is. Ik was een foutje.’ Ze haalde even haar schouders op, alsof het er niet toe deed, en omdat hij wist hoe erg het er wél toe deed, aarzelde hij even, want hij wist dat zijn reactie heel veel zou uitmaken voor hoe zij zich over de hele situatie voelde.

‘Goed, je was niet echt gepland, dat is waar. Daar ga ik niet omheen draaien, maar je kunt nu eenmaal niet alles in dit leven plannen. Veel mensen denken van wel. Ze denken dat ze alles onder controle hebben en dan, poef, gebeurt er iets waardoor je merkt dat je het toch niet zo in de hand hebt als je dacht. En soms blijken juist de dingen die je niet van tevoren plant het beste te zijn.’

‘Ik was niet een van die dingen. Mam zei tegen me dat ik de grootste fout van haar leven was.’

Zijn handen balden zich tot vuisten, en hij moest zichzelf dwingen kalm te blijven. ‘Waarschijnlijk was ze toen van streek, of moe.’

‘Het was toen ik van de trap af ben gesnowboard.’

Hij wist een glimlachje tevoorschijn te toveren. ‘Zie je wel. Vandaar.’ Toen trok hij haar tegen zich aan en gaf haar een knuffel. Het gevoel van haar magere lijfje en de vertrouwde geur van haar haar maakte hem week. Zijn dochter, zijn kind. ‘Jij bent het beste wat mij ooit overkomen is. Je bent door en door een O’Neil, en daar wordt je moeder af en toe een beetje gek van, dat is alles, want ze heeft niet zoveel op met de O’Neils. Maar ze houdt van jou, dat weet ik zeker.’ Dat wist hij niet zeker, maar hij bedwong zijn neiging om altijd de waarheid te zeggen.

‘Haar familie is lang niet zo hecht als die van ons, en daar is ze jaloers op.’ Zo tegen zijn borst klonk haar stem gedempt, en hij voelde dat ze haar armen stijver om hem heen klemde.

‘Ondanks het feit dat je wel eens spijbelt, ben je niet achterlijk.’

Toen ze zich van hem losmaakte, had ze een blos op haar wangen. ‘Wil je daarom nooit trouwen? Vanwege wat er met mam gebeurd is?’

Wat moest hij daar nou op zeggen? Zo langzamerhand wist hij

wel dat er met Jess vragen vanuit het niets konden komen. Ze potte dingen op en hield ze binnen tot ze ontplofte.

‘Sommige mensen zijn niet in de wieg gelegd voor het huwelijk, en daar ben ik er een van.’

‘Hoezo?’

Hij skiede nog liever met zijn ogen dicht in het donker een loodrechte helling af dan dat hij dit gesprek wilde voeren. ‘Iedereen is ergens goed in en weer slecht in andere dingen. En ik ben slecht in relaties, ik maak vrouwen niet gelukkig.’ Vraag maar aan je moeder. ‘Vrouwen die om mij geven raken altijd gekwetst.’

‘Dus je wilt nooit meer een relatie? Pap, dat is gewoon stom.’

‘O, ben ik stom? Hoe zit het met je respect?’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat het niet erg is om fouten te maken als je nog jong bent. Iedereen maakt fouten. Dat moet je er niet van weerhouden het opnieuw te proberen als je wat ouder bent.’

‘Jess –’

‘Misschien ben je er beter in nu je mij hebt. Als je wilt weten hoe vrouwen denken, vraag je het maar aan mij,’ zei ze gul.

Tyler deed zijn mond al open om te reageren, maar klapte hem toen meteen weer dicht. ‘Bedankt, lieverd, dat vind ik fijn,’ zei hij toch maar. Omdat hij vond dat het gesprek alleen maar nog ongemakkelijker werd, viste hij zijn autosleutels tevoorschijn. ‘Nou, vooruit, naar de auto, voor we allebei op de drempel vastvriezen. We moeten naar de winkel voor hij dichtgaat.’

‘Het zou gemakkelijker voor je geweest zijn als ik een jongen was geweest. Dan hadden we niet zulke gênante gesprekken hoeven voeren.’

‘Dat had je gedacht. Puberjongens zijn het ergste wat er is, neem dat van mij aan. Ik was er zelf eentje. En ik geneer me niet.’ Zijn tong voelde dik aan in zijn mond. ‘Waarom zou ik me generen voor iets wat gewoon bij het volwassen worden hoort? Als je me iets wilt vragen...’ O, alsjeblieft, laat haar geen vragen hebben, bad hij. ‘...ga dan gerust je gang.’

‘Hoeft niet, maar ik moet wel naar de winkel.’

Hij pakte haar jas en drukte die in haar handen. ‘Warm aankleden, het is ijskoud buiten.’

‘Mogen Luna en Ash mee?’

‘Boodschappen doen?’ Hij wilde net vragen waarom hij twee hyperactieve honden mee het dorp in zou nemen toen hij zag hoe hoopvol ze keek, en hij besloot dat de honden misschien de beste remedie waren voor het ongemakkelijke sfeertje tussen hen. Hopelijk zouden ze ook haar gedachten afleiden van haar moeder en de complexiteit van relaties tussen volwassenen. ‘Best. Prima idee. Niks fijner dan twee honden die in je nek hijgen terwijl je achter het stuur zit. Maar jij moet ze rustig houden.’

Jess floot naar Ash en Luna, die meteen aan kwamen rennen, dolblij dat ze mee uit mochten.

Tyler reed weg bij Snow Crystal en minderde even vaart voor de gasten die terugkwamen van een dagje skiën.

Momenteel stond het resort halfleeg, maar het was nog vroeg in het seizoen, en hij wist dat het bezoekersaantal zou verdubbelen zodra de kerstvakantie begon. En aan de andere kant van de Atlantische Oceaan was in Europa het wereldkampioenschap alpineskiën aan de gang.

Hij klemde zijn handen steviger om het stuur, dankbaar dat Jess vrolijk zat te babbelen. Dankbaar voor de afleiding.

‘Oom Jackson zei tegen me dat het sneeuw maken hartstikke goed gaat. Er zijn al een heleboel pistes open. Denk je dat er veel sneeuw gaat vallen? Oom Sean is er ook.’ Terwijl ze Luna zat te aaien, ratelde ze maar door. ‘Ik zag zijn auto daarstraks. Omi zegt dat hij hier is voor de vergadering, maar ik snap niet waarom. Tenslotte is hij chirurg, hij bemoeit zich niet met het bedrijf. Of komt hij hier gebroken benen zetten?’

‘Oom Sean werkt samen met Christy in de spa aan een preventieprogramma. Ze gaan proberen skiblessures te voorkomen. Het was Brenna’s idee.’ Toen hij bij de snelweg aankwam, minderde hij

vaart en sloeg af naar het dorp. Het sneeuwde gestaag, waardoor de voorruit en de weg voor hen met een wit laagje bedekt werden.

‘Waarom runt Brenna het outdoorprogramma terwijl jij degene met een gouden medaille bent?’

‘Omdat oom Jackson haar die baan al had gegeven voor ik weer naar huis was gekomen, en omdat ik bijna net zo het land aan organiseren heb als aan boodschappen doen en koken. Alleen het skigedeelte interesseert me maar. En Brenna is een fantastische lerares, geduldig en lief, terwijl ik mensen het liefst in een hoop sneeuw duw als ze iets niet meteen goed doen.’ Even keek hij in de achteruitkijkspiegel. ‘Blijf je vanavond bij oma slapen?’

‘Wil je dat graag? Ben je van plan seks te hebben of zo?’

Het scheelde niet veel of hij was een greppel in gereden. ‘Jess...’

‘Wat nou? Je zei dat ik overal met je over kon praten.’

Hij kreeg de auto weer recht op de weg en concentreerde zich op het rijden. ‘Maar je mag me niet vragen of ik van plan ben seks te hebben.’

‘Waarom niet? Ik wil je niet voor de voeten lopen, dat is alles.’

‘Je loopt me niet voor de voeten.’ Waarom moest dit onderwerp aan de orde komen terwijl hij net door een sneeuwbus reed? ‘Je loopt me nooit voor de voeten.’

‘Pap, ik ben niet achterlijk. Vroeger had je heel veel seks. Dat weet ik, want dat heb ik op internet gelezen. In één artikel stond dat jij een vrouw sneller het bed in kon krijgen dan je een helling af kon skiën.’

Het was alsof hij weer bedolven werd onder een lawine van ongemakkelijke gevoelens. Toen hij bij het dorp aankwam, minderde hij vaart. In de etalages flonkerden lichtjes, en aan het eind van de hoofdstraat stond fier een grote kerstboom. ‘Je moet niet alles geloven wat je op internet leest.’

‘Wat ik maar wil zeggen, is dat je je seksleven niet hoeft op te geven alleen omdat ik bij je woon. Je moet weer de markt op.’

Sprakeloos reed hij een parkeerplek bij de dorpswinkel op. ‘Ik weiger zulke dingen met mijn dochter van dertien te bespreken.’